

»Ne bo je danes ob enajstih, šele jutri ob enajstih jo priženo,« odgovori menih. »Pojdi z menoj, saj utegneš, boš kaj videl,« ga nagovarja menih.

Lovec je bil pri volji, da gre z njim. Šla sta potem v tisto luknjo, od koder je bil prej menih prišel. Nekaj časa hodita po temnem, pa kmalu se je pokazalo svetlo. Prideta pod zemljo, kjer je bila ravnina, v ozadju pa so štrleli strašno visoki snežniki, kakor so naš Triglav, Mangart, Veliki Stol, Storžič, Grintavec in Ojstrica. Po tej ravnini je strašno veliko vojakov: mož pri možu, konj pri konju, vse polno jih je bilo. V sredi med vojaki sedi pri mizi kralj Matjaž, njih poveljnik. Spal je, brada mu že v tretje raste okolo mize. Zraven ima sklede poveznjene, pod skledami pa meče.

Menih reče lovcu: »Primi za meč, a počasi ga vleci izpod sklede!«

Tedaj pa, kakor je za meč prijel, da bi ga premaknil, se je vsa vojska premaknila. Ko ga je napol ven potegnil, pravi menih: »Naglo ga ven potegni!«

Ko lovec meč naglo potegne izpod sklede, je bila vsa vojska pokonci in pripravljena za udar.

Pesem o zvončku.

*Pa zapel je snežnobeli zvonček
v skritem dolu: cin, cin, cin;
pa svaril ga je pomladni solnček:
Ne pozvanjaj, gizdalin,*

*da te ne začuje mala Minka,
ki gre ravno tam mimo!
Toda zvonček: tinka, tonka, tinka —
je zapel še bolj glasno.*

*Minka zvonček v dolu je uzrla
in izrula ga iz tal,
v okence ga je doma zaprla,
pa bo tam zdaj zdihoval.*

*K bratcem, sesticam tam na livadi
tožen gledal v lončku je:
vabil je pomladni solnček mladi
in smejal se zvončku je —*

Josip Kralj.

Maj je odšel . . .

Maj je odšel, in odšlo je veselje z njim,
a jaz ves sam v to zeleno daljavo strmim...

Rad bi, da klasilo bi žito, polja kras,
in solnce sijalo in ptički nam peli kratek čas...

Ceste me vabijo: pojdem s poletjem v dalj
in si pomladi in sreče bom poiskal.

Davorinov.

